

- valgt i den lange Ventetid, skønt Millioner har givet sig ud for at være Kristi Efterfølgere?
- § 16. Hvorfor og hvorledes har Jehova udvalgt et Folk for sit Navn? Hvorledes og i hvilken Hensigt er de blevet forenet til eet?
- § 17. Hvorfor har Folkene i „Kristenheden“ helt tabt Haabet, nu efter at „Kristendommen“ har virket saa længe?
- § 18. Hvad beviser, at den organiserede Kristenheds Præster er Satans Tjenere, selv om de ogsaa er oprigtige?
- § 19. Hvad er det største og vigtigste af alle Spørgsmaal, som skal afgøres? Hvorledes vil den Metode, hvorpaa Menneskeslægten frelses, bidrage til at forsvare og herliggøre Jehovas Navn?
- § 20, 21. Hvem gælder Esajas 55: 4, og hvorledes og hvornaar?
- § 22. I hvilken Forstand har den trofaste Levning nu Del i den Ære, som er skænket Kristus Jesus?
- § 23, 24. Forklar Esajas 44: 6-8 og 42: 5-7. Hvorledes har Jehovas højre Haand og hans hellige Arm vundet Sejrr?
- § 25-27. Hvad er Menneskenes naturlige og berettigede Længsel? Hvorledes bliver denne Længsel opfyldt? Hvorledes har Jehova sørget for, at Menneskene skal faa Kundskab om ham og hans Hensigter og faa Del i de Velsignelser, han har beredt for Menneskeheden?
- § 28. Hvad maa Levningen vente sig, naar de med Frimodighed forkynder Vidnesbyrdet? Hvad er Formaalet med, at de saaledes bliver underkastet Lidelser og Forfølgelser? Hvorledes betragter de disse Erfaringer?
- § 29, 30. Hvad er Hensigten med Vidnesbyrdet, som Jehovas Vidner nu forkynder? Hvor længe skal det blive ved at lyde? Hvorledes kan denne Nødens Tid for Verden og Forfølgelsens Tid for Jehovas Vidner dog være en Glædens Tid for disse Vidner?
- § 31. Giv en kort Oversigt over det, vi her har fundet ud af. Hvorledes maa en ret Forstaaelse af disse Sandheder virke paa de trofaste?

(The Watchtower, 1. Januar 1934)

Jehovas Organisation

Jehovas Levning glæder sig altid over at samles for at overveje, hvorledes de paa bedste Maade kan udføre den Opgave, Gud har overdraget dem. Intet Folk har nogen Sinde faaet en saadan Begunstigelse som Levningen, der nu er optaget af at forkynde Budskabet om den Højstes Navn, om hans Konge og hans Rige.

I Lobet af Menighedens Eliasperiode var det meget almindeligt at stille hverandre følgende Spørgsmaal ved Konventerne: „Hvor længe varer det, før vort Arbejde er forbi her paa Jorden? og hvornaar mon vi skal tages bort?“ Nu lyder Spørgsmaalene imidlertid saaledes: „Hvorledes kan vi paa bedste og mest effektive Maade udføre de Pligter og Privilegier, vi har faaet overdraget?“ Vi beskæftiger os ikke saa meget med, hvor længe vi endnu skal være her paa Jorden. Vi ved nemlig, at naar vi er kommet ind i Guds Organisation og forbliver trofaste i denne Stilling, skal vi altid være sammen med Herren, enten i Kødets eller i Aanden. Levningen staar i en vidunderlig Stilling paa denne Dag.

Jehovas verdensomspændende Organisation har været til i al Evighed. Dette maa være Tilfældet, fordi alt, hvad Jehova gør, sker paa en velordnet Maade i nøjagtig Overensstemmelse med hans Hensigter. Gang paa Gang ned igennem Tiden har Jehova i dunkle Talemaader givet Udtryk for sin Hensigt, der gaar ud paa at indsætte en som Hoved for sin Organisation. Det var hvad han tænkte paa, da han gav Loftet om en Sæd, gennem hvilken alle Jordens Folkeslag skulde faa Lejlighed til at blive velsignet.

Jesu Disciple var de første, som forstod Betydningen af denne Hemmelighed. Vi lever nu paa Jehovas Dag, og Levningen har faaet fuld Klarhed over Jehovas Hensigt med at indsætte en som

Hoved for sin Organisation. Vi forstaar, at den vigtigste af alle Lærdomme handler om Jehovas Rige, fordi det er i og ved dette Rige, at Guds Navn vil blive æret og ophøjet.

Jehovas Rige var det Emne, Jesus lagde mere Vægt paa end noget andet. Han underviste sine trofaste Efterfølgere om, at han maatte gaa bort for at faa Kongemagt og derefter vende tilbage, oprette Riget og tage alle de trofaste til sig. Da Jesus opfor til Himmelen, fik han at vide, at han maatte vente, indtil Guds Tid var inde til at lægge Satan under hans Fødder. I Aaret 1914 var Ventetiden forbi. Jesus Kristus fik Kongemagt og blev udsendt til at herske midt iblandt sine Fjender. Aaret 1914 betegner altsaa Tidspunktet for Jesu Kristi Komme som Herlighedens Konge.

Efter at Satan var kastet ud af Himmelen, begyndte Jesus Kristus at samle sine trofaste Efterfølgere til sig. Den inspirerede Apostel skriver, at det vilde blive en vanskelig Tid for alle dem, der bekender sig at være Jesu Efterfølgere, og Kendsgerningerne viser tydeligt, at det forholder sig saaledes. (2 Thessaloniker 2: 1) I 1918 begyndte Herren at opbygge Zion, Hovedet for hans Organisation. De, som i Tidens Lob er døde i Troen paa Kristus, maa nødvendigvis være de første, som opvækkes fra Døden og bliver indsat i hans Organisation. De, som udgør den „tro og forstandige Tjener“, som Mordokaj og No'omi var Forbilleder paa, bliver derefter føjet til, og endelig kommer de andre trofaste, fremstillet ved Ester og Rut. Herren Jesus tager saaledes alle dem til sig, som elsker hans Aabenbarelse, eller med andre Ord dem, der er helt og fuldt indviet til Gud og hans Rige. Hvis en af Jesu Kristi Efterfølgere tragter efter Selvophøjelse, elsker han ikke Jesu Aabenbarelse og vil naturligvis ikke blive ført ind

i Zion. Det fremgaar klart af Jesu og Apostlenes Ord, at de to Skarer, den „tro og forstandige Tjener“ og den „onde Tjener“, skulde aabenbares ved hans Komme til sit Tempel, og det er netop, hvad vi har set gaa i Opfyldelse.

Opbyggelsen af Zion som Hoved for Jehovas Organisation betyder, at Jesus samler alle, som elsker hans Aabenbarelse, til sig og fører dem ind i Tempeltilstanden. I Salme 102: 17 læser vi: „Thi Jehova opbygger Zion, han lader sig se i Herlighed.“ Læg Mærke til disse Ord: „han lader sig se i Herlighed“. Det er tydeligt, at Herligheden er Jehovas, ikke de „Eldstes“. De, som er i Templet, udgør Hovedstaden i Guds Organisation, og de maa være fuldstændig adskilt fra alt andet og helt indviet til Herren. Vi læser herom: „Hvad Samstemning har Guds Tempel med Afguder? Thi vi er den levende Guds Tempel, ligesom Gud har sagt: Jeg vil bo og vandre iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mit Folk.“ „Derfor gaa ud fra dem og udskil eder fra dem, siger Herren, og rør ikke noget urent; og jeg vil antage mig eder, og jeg vil være eders Fader, og I skal være mine Sønner og Døtre, siger Herren, den Almægtige.“ — 2 Korinthier 6: 16-18.

Alle de, som er i Tempeltilstanden, er født i Zion. Jehova er deres Fader, og hans Ægtehustru, Zion, er deres Moder. De er den almægtige Guds Børn, de har faaet Livet fra ham og er anerkendt som hans. Jehova henvender sig til sin Organisation og taler trøstende Ord til dem, der hører dertil. „Alle dine Børn bliver oplært af Jehova, og stor bliver Børnenes Fred; i Retfærd skal du grundfæstes. ... Du har intet at frygte.“ (Esajas 54: 13, 14) Guds Organisation er ren og frygter kun Gud, ikke Mennesker og heller ikke Djævelen.

Hvor meget de „Eldste“ i Tidens Lob end har forsøgt at undervise Herrens Folk, — saa meget er sikkert: de skal ikke oplære dem, som er i Templet, thi Bibelen siger tydeligt, at den Skare er oplært af Jehova selv. Han er den store Lærer og Hjordens Hyrde, og Jesus og Faderen er eet. (Salme 23: 1-6) Guds indviede Folk forstod ikke Jehova og hans Navns Betydning og heller ikke, at Kristus er Hovedet for hans Organisation, før det Tidspunkt, da Herren kom til Templet, og Zion blev opbygget. I lang Tid var den store Lærer og Vejleder skjult, men nu siger Jehova til de trofaste: „Herren skal give eder Trængselsbrød og Fængselsdrik; men saa skal din Vejleder ikke mere dølge sig, dine Øjne skal skue din Vejleder.“ (Esajas 30: 20) Nu kan de trofaste se, hvem der er deres Vejleder og Lærer, og de ved, at al deres Føde og alle deres Instruktioner kommer fra Herren.

Blandt Herrens Folk er der endnu nogle faa daaragtige Mennesker, som tidligere har været „valgte Eldste“, og som betragter det som deres Pligt og Ret at lade sig indbyde af de forskellige Kredse til at holde Taler for dem. De tror stadigvæk, at de er Lærere; men det er de ikke. Jehova sætter

den aandelige Føde frem paa sit Bord, og enhver i Templet modtager deraf fra Herrens Haand. De kommer sammen for at studere, men de har intet Menneske som Lærer, og det er heller ikke nødvendigt. — 1 Johannes 2: 27.

Man kan ikke undgaa at se, at der er nogle, som paastaar at være Guds Børn, men som ikke har nogen Anelse om, at Herren er i sit Tempel. De er ikke blevet klar over de to store Organisationer, og de forstaar ikke den nærværende Sandhed, men holder fast ved, hvad der blev fremholdt for Aar tilbage. Hvorfor har de ikke den rette Forstaaelse? Svaret bliver, at de ikke er født af Guds Organisation; de er derfor ikke i Templet og kan ikke forstaa de Sandheder, som nu aabenbares. Naar vi tænker paa det forbilledlige Tempel, er det klart, at de, som stod uden for Templet, ikke kunde se, hvad der foregik inde i Templet. De, som staar uden for det virkelige Tempel, kan heller ikke se, hvad der sker i dets Indre.

Hvis man ser nogen i Kredsen, som ikke forstaar Herrens Organisation og som ikke villigt og med Iver ønsker at adlyde Organisationens Ledelse, men stædigt følger deres egen Fremgangsmaade, kan man straks være sikker paa, at en saadan befinder sig uden for Templet. Alle, som knurrer, klager og er genstridige, staar uden for Templet. Det vilde være højeste Grad af Daarskab at forsøge paa at faa dem indenfor, thi Herrens Engle staar paa Vagt for at se til, at ingen uren kommer ind. Enhver bør tænke paa sig selv, om han staar inden for eller uden for Guds Organisation. Den, som staar indenfor, er i fuldkommen Harmoni med Organisationen og udretter med Iver sin bestemte Del af Arbejdet, idet han erkender Herren Jesus som Hovedet, og at alle hans Lemmer med Glæde maa adlyde ham.

Det er en Kendsgerning, som vi har mangfoldige Beviser paa, at Herren ved sin Undervisning af sit Folk benytter sig af *Vagttærnets* Skrifter. Der tilkommer intet Menneske nogen Ære for de vidunderlige Sandheder, Herren har aabenbaret for sit Folk gennem *Vagttærnets*. Alle, som hører til Templet, er forvissede om, at Herren bringer sit Folk Føde paa denne Maade. Det er derfor ganske naturligt, at naar vi samles, studerer vi, hvad Jehova viser sit Folk paa sin egen Maade, i Stedet for at sidde og lytte til et Menneskes Meninger og Synspunkter. Efter at Jehova har opbygget Zion, har han vist sit Folk Betydningen af mange af Profetierne. Men endog paa denne Dag er der nogle, der er saa vise i deres egne Tanker, at de forsøger paa egen Haand at tolke Profetierne. Lad os altid huske paa, at Herren er den store Lærer, og at han selv vil aabenbare Profetiens sande Betydning for os paa den Maade, han har bestemt. Spild ikke Tiden med at høre paa dem, der søger at give det Udseende af at sidde inde med stor Lærdom. Det er ikke Tid at ophøje Mennesker. Naar der fremkommer en Forklaring paa en Profeti i de nævnte Skrifter, som Herren bruger, saa lad

os foretage et grundigt Studium og undersøge, om den er i Harmoni med, hvad der tidligere er aabenbaret. Hvis det forholder sig saaledes, kan vi være sikre paa at være paa den rette Vej.

Der er nogle, som siger sig at være helt indviet til Jehova, men har svært ved at lære fuld Lydighed mod Organisationens Instruktioner. Dette er et kraftigt Bevis for, at de ikke er i Templet. Det tilkommer ikke os at dømme andre Mennesker, men vi maa dømme os selv. Hvis man har vanskeligt ved at være i Harmoni med Organisationens Instruktioner, er der al Grund til en omhyggelig Selvransagelse for at blive klar over sin Stilling ind for Herren. Den, som forstaaer Jehovas store Organisation, maa altid være paa det rene med, at Kristus Jesus er Hovedet for denne Organisation, og at det er Hovedet, der leder alle Legemets Handlinger. Jesus udtalte, at naar han kom for at holde Dom, vilde han blive ledsaget af sine Engle, som skulde udføre alle hans Ordre. Uden Tvivl bliver disse Engle brugt til at overbringe Medlemmerne af hans Organisation de forskellige Instruktioner. Det er imidlertid ikke nødvendigt for os at forstaa, hvorledes det sker. Naar vi tror, at Kristus Jesus leder sit Arbejde paa Jorden, følger deraf, at de Mennesker, som staaer i de forskellige Stillinger i Guds synlige Organisation, er der, fordi Gud vil det saaledes, og de maa svare ham Regnskab for deres Handlinger. I modsat Fald vil de blive fjernet. Ovenover hele sin Organisation staaer Jehova selv, og ligesom Jehova og Kristus er eet, maa alle, som tilhører Organisationens, være eet. Jehova har besvaret Jesu Bøn ved at gøre hans Legemes Lemmer til eet i sin Organisation. Naar da et Medlem i Organisationens modtager nogle Ordre gennem den, der er sat til at give disse Instruktioner, maa de altsaa adlydes, som om de kom fra Herren.

Herren har ført Levningen ind i Templet for at undervise dem. Lad os nævne nogle af de Sandheder, som den store Lærer har vist os. I de seneste Maaneder har Herren givet os en klar Forstaaelse af Helligdommens Renselse. Han har vist os, at han havde henlagt Renselsen til et Tidspunkt, der laa 2300 bogstavelige Dage efter, at det daglige Offer blev ophævet og samtidig Ødelæggelsens Misgerning opstilledes. Vederstyggeligheden fremtraadte, og den 25. Maj 1926 lod Herren sit Folk udsende en Proklamation, som, uden at de selv forstod det den Gang, afslørede Ødelæggelsens Misgerning. Da begyndte de 2300 Dage, og de udløb den 15. Oktober 1932, som betegner Helligdommens Renselse. Da var det, Jehova viste sit Folk, at Stillingen som „valgt Ældste“, som menneskelig Lærer, ikke hører hjemme i hans store Organisation. Vi maatte vente, at de selviske blandt de „valgte Ældste“, vilde blive Modstandere af denne Sandhed, men det er blot endnu et Bevis for, at de ikke hører Organisationens til.

I Overensstemmelse hermed har Herren vist sit Folk, at Tiden er inde, da Menigheden skal sam-

les til en Enhed. Jehova bemyndigede Apostelen til at skrive om, hvorledes han har indsat i Menigheden Tjenere til de forskellige Grene af Arbejdet, til de helliges fuldkomne Beredelse „indtil vi alle naar til Enheden i Troen ... til Kristi Fyldes Maal af Vækst, for at vi ikke mere skal være umyndige, der omtumles og omdrives af enhver Lærdommens Vind.“ (Efeserne 4: 11-14) Jehovas store Organisation maa nødvendigvis staa i en saadan Stilling; thi det er Jehova og Kristus, som er dens Lærere, og alt foregaar paa en velordnet og systematisk Maade. Alle Medlemmer i Organisationens maa med Glæde adlyde de givne Instruktioner og udføre alt i fuldkommen Harmoni.

Jehova har aabenbaret for sin Tempelskare, at Kristus Jesus er den store Profet, som nu er kommet til sit Tempel for at holde Dom og om hvem, der staaer skrevet: „Men det skal ske, hver Sjæl, som ikke hører den Profet, skal udryddes af Folket.“ (Apostlenes Gerninger 3: 23) Vi har tidligere haft den Tanke, at dette Skriftsted vilde faa sin Opfyldelse i Løbet af Kristi tusindaarige Regering, men nu har vi ved Herrens Naade faaet Forstaaelsen af, at det i Virkeligheden gælder vor Tid. Da Moses var i Ægypten, var han et Forbillede paa Jesus Kristus. Moses's vigtigste Opgave gik ud paa at undervise Israelitterne. Nu er den, som er større end Moses, kommet til sit Folk. Han underviser Tempelskaren, og det er deres uafvendelige Pligt at vise ham Lydighed. Ulydighed vil medføre Undergang; men at være lydige over for den store Profet betyder, at vi med Glæde udfører hans Befalinger.

Det er en bydende Nødvendighed for Levningen at adlyde Organisationens Instruktioner; thi Herren leder sine egne Anliggender. Hvori bestaar da vor Pligt? Dette Spørgsmaal kan let besvares ved at henvise til, hvad der var Jesu vigtigste Opgave, da han var her paa Jorden. Han gjorde opmærksom paa, at han havde intet at gøre med Satans Verden, men repræsenterede Jehovas Rige. Til de styrende paa sin Tid sagde han: „Jeg er dertil født og dertil kommet til Verden, at jeg skal vidne om Sandheden. Hver den, som er af Sandheden, hører min Røst.“ (Johannes 18: 37) Alle, som hører Levningen til, maa altsaa være Jehovas Vidner.

Det er en meget forkert Tankegang, at Jehova skulde ønske at tage et Folk ud af Verden i den Hensigt at føre det til Himmelen, hvor det skulde hjælpe til med at styre Universet. Vi indser nu, at Gud har taget ud af Hedninger et Folk for sit Navn. (Apostlenes Gerninger 15: 14) Efter at være kommet ind i Templet har vi faaet Forstaaelsen af, at Jehovas Navn er det store, altoverskyggende Emne; at Jehova til sin bestemte Tid vil ophøje og herliggøre sit Navn, og at han har udvalgt sig et Folk, for at det skal forkynde hans Hensigter og hans Navns Betydning for andre.

Tempelskarens nuværende Pligt gaar altsaa ud paa at forkynde Jehovas Navn og hans Rige. Hvor-

for er dette nødvendigt? Jo, det er nemlig Jehovas udtrykkelige Vilje at tilintetgøre de Magter, som nu styrer Verden og i Stedet for lade sin elskede Son regere i Retfærdighed. Gud har befaleet sine Vidner at aflægge Vidnesbyrde herom, baade for de styrende og for Folket. Jehova gaar aabent til Værks; han ønsker at advare Menneskene om den kommende Dom, og det paahviler den trofaste Levning at forkynde hans Budskab. Det er for dem ikke blot en frivillig Sag, men simpelthen en Befaling, og saafremt Jehovas Vidner undlader eller nægter at lyde, vil det medføre deres Undergang.

Jesus lagde stor Vægt paa denne Sag, som det fremgaar af følgende Udtalelse til hans Efterfølgere: „Frygt altsaa ikke for dem; thi intet er skjult, som jo skal aabenbares, og intet er lønligt, som jo skal blive kendt. Tal i Lyset, hvad jeg siger eder i Mørket; og prædike paa Tagene, hvad der siges eder i Øret. Og frygt ikke for dem, som slaar Legemet ihjel, men ikke kan slaa Sjælen ihjel; men frygt hellere for ham, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede (gehenna).“ — Matthæus 10: 26-28.

Guds Organisation er det samme som „den Højestes Skjul“, og kun hans Folk forstaar den virkelige Betydning af dette Udtryk. For dem, som staar uden for Guds Helligdom, fremtræder den som et tæt, uigennemtrængeligt Mørke. Vi opfatter Jesu Udtalelse saaledes: Levningen er nu ført ind i Templet, i den Højestes Skjul, hvor den bliver undervist og instrueret om, hvad den skal forkynde udadtil. De store Sandheder, de lærer at kende, maa de „prædike paa Tagene“ ved modigt og uden Frygt at forkynde dem for andre. De behøver ikke at ængstes for Menneskene, som kun kan slaa Legemet ihjel; men de maa frygte Jehova Gud, som er den eneste, der kan tilintetgøre deres evige Tilværelse. Dette er, hvad Jesu Formaninger gaar ud paa.

Jesus var frygtløs i sin Forkyndelse af Sandheden, og derfor blev han modt med Forfølgelse og Modsigelse imod sig af Syndere. Levningen har faaet at vide, at de vil faa de samme Erfaringer. De trofaste forkynder Sandheden, fordi de har en ubetinget Kærlighed til Jehova. I 1 Johannes 4: 17, 18 læser vi: „Deri er Kærligheden fuldkommet hos os, at vi har Frimodighed paa Dommens Dag, fordi, ligesom han er, saaledes er ogsaa vi i denne Verden. Frygt er ikke i Kærligheden, men den fuldkomne Kærlighed driver Frygten ud; thi Frygt bringer Straf; men den, som frygter, er ikke fuldkommet i Kærligheden.“ Vi bør ikke være uhøflige, naar vi forkynder Menneskene Sandheden, men fremstille den paa en venlig og dog bestemt Maade, idet vi stoler fuldt og fast paa Herren. Vi ved, at vi har Sandheden, at vi staar paa Herrens Side og er godkendt af ham og kan derfor gaa støt fremad med taalmodig Udholdenhed. Midt under al Modstand og Trængsel opruller Jehova for os Betydningen af de ældgamle Profe-

tier, for at vi skal faa Trost og blive i Stand til at fastholde Haabet urokket indtil Enden. Vi behøver ikke at opmuntres til at tjene Jehova, men vi maa have fuld Klarhed over Beviserne for, at vi befinder os paa den rette Vej. De afgørende Beviser findes i Guds Ord, som i sin Tid blev nedskrevet til vor Belæring og Trøst, og vor store Lærer fremfører Beviserne for os, efterhaanden som vi trænger dertil. — Romerne 15: 4.

I Kanada og andre Steder har nogle offentlige Embedsmænd under Indflydelse fra den katolske Gejstlighed og andre Præster været i Stand til at hindre Udsendelsen af Budskabet pr. Radio. I de Forenede Stater har de forsøgt det samme. Mange Steder rundt om i Verden er Jehovas Vidner blevet arresteret, mishandlet, sat i Fængsel og idømt Bøder, fordi de har forkyndt Sandheden. Al saadan Modstand og Forfølgelse kommer fra Djævelen, der ved Gogs Hjælp benytter sig af Gejstligheden og andre Redskaber for at ødelægge alle, som tjener Jehova. Det vil dog trods al Modstand gaa stik imod, hvad Fjenden har tænkt sig, og selve Forfølgelsen vil bevirke, at et endnu større Vidnesbyrd vil blive aflagt.

Resultatet af vor Virksomhed i Aaret 1933 beviser dette. I Løbet af dette Aar har Levningens Iver og Nidkærlighed været større end nogen Sinde. I Japan er vor Litteratur blevet beslaglagt, og yderligere Udbredelse forhindret. I Tyskland er der intet blevet udrettet siden Juni Maaned. Overalt paa Jorden er Jehovas Vidner blevet forfulgt, men til Trods for al denne Modstand er der i Aarets Løb blevet spredt ialt 24.000.000 store og smaa Boger, indeholdende Rigets Budskab, eller næsten 2 Millioner mere end Aaret forud. I de sidste tolv Aar er der spredt over 156 Millioner Skrifter. Aarsagen til dette mægtige Vidnesbyrd er den, at Kristus er begyndt at regere, og at Jehovas Hensigter nu skal virkeliggøres, og det er Guds Vilje, at Folket skal have Underretning om disse Ting.

Hvorfor maa de, som tilhører Jehovas Organisation, endnu lide Forfølgelse, efter at Kristus er blevet Konge? Jesus, som er Hovedet for Organisationen, maatte selv lide Forfølgelse. Satan anklagede Jehova for, at han ikke kunde skabe et Menneske, som under alle Forhold vilde vedblive at være trofast. Jesus kunde ikke bevise sin Trofasthed paa anden Maade end ved at være lydige selv under de største Lidelser. Det er derfor, det hedder i Bibelen, at han, „endskønt han var Son, lærte Lydighed af det, han led.“ Jesus beviste saaledes sin Trofasthed og Hengivenhed og blev der- ved værdig til at være den, som til sin Tid skulde rense og ophøje Jehovas Navn.

Paa samme Maade maa enhver, som skal blive en Søjle i Guds Tempel, udholde Modsigelse imod sig af Syndere. Som der staar skrevet: „Vi maa igennem mange Trængsler indgaa i Guds Rige.“ Kun de, som modigt træder op mod Fjenden og staar helt og fuldt indviet til Gud, vil blive en Del af den store Organisation og være med til at

ophøje Jehovas Navn. Derfor siger Jesus til Levningen: „Vær tro indtil Døden, saa vil jeg give dig Livets Krone.“ Herren har ikke lovet at skaae os for Forfølgelser, men han forsikrer os om, at den, som trofast forbliver i den Højestes Skjul, skal intet kunne skade. Muligvis vil Fjenden dræbe nogle blandt Levningen, men dette vil være langt at foretrække fremfor at blive utro mod Jehova. Jesus formaner os derfor til ikke at frygte Fjenden, men frygte Jehova.

Jehova elsker sin Organisation, og ve dem, som vil gøre den Skade. Alle Modstandere bør vide, at der staar skrevet: „Dersom nogen fordærver Guds Tempel, skal Gud fordærve ham; thi Guds Tempel er helligt, og det er jo I.“ (1 Korinthier 3: 17) Modstand imod Organisationen er det samme som Modstand mod Jehova. Hans Organisation drager frem, sejrende og til Sejr. Hver eneste af Levningen, som nu er paa Jorden, maa være med til at forkynde Sandheden; det er den Opgave, der er overdraget til dem. Lydighed mod Organisationens Instruktioner er ikke en Skønssag men en Pligtsag. Herren har givet Levningen rig Lejlighed til Tjeneste, og at undlade eller nægte at tage Del deri maa nødvendigvis medføre Jehovas Mishag. Hvis man tilhører Guds store Organisation, er man virksom i Herrens Tjeneste, thi der staar skrevet: „Alt i hans Helligdom raaber: Ære.“ — Salme 29: 9.

Levningen har al Grund til at være ved godt Mod. Iklædt Jehovas Retfærdighed drager de frem som den Højestes Repræsentanter og er uden for

Fjendens Rækkevidde. Jehovas Navn er dem et stærkt Taarn og et sikkert Skjulested. De vil vinde Sejr ved Kristus Jesus, Jehovas store Embedsmand.

Inden for Jehovas Organisation gør det ingen Forskel, om man er Pioner, Hjelpearbejder, Kredsarbejder, Bogtrykker, Tallerkenvasker eller Selskabets Præsident; alle er eet, og alle er underlagt det samme Hoved, Jesus Kristus. Herren anser ikke Personer, men tildeler hver og en sin bestemte Opgave. Jehovas Organisation er en stor Maskine, hvori hvert eneste Hjul er nøje afpasset efter sin Plads og arbejder sammen med alle de øvrige i fuldkommen Harmoni. Jehova har lovet, at alle, som er født af hans Ægtehustru, hans Organisation, skal have stor Fred. Omvendt betyder dette, at hvis man ikke har Fred med Guds Folk og med Glæde udretter sin Del af Arbejdet, er dette et kraftigt Bevis for, at man i Virkeligheden slet ikke tilhører Jehovas Organisation.

Lad os da gaa trøstigt fremad og med Iver gøre hver vor Del af Vidnearbejdet. Ikke for at tjene Mennesker eller være dem til Behag. Lad os tjene Herren alene, saa vi kan faa hans Godkendelse og være med til at ære og ophøje hans store Navn. Glem aldrig hvad Jehova har lovet sine Tjenere, naar de staar midt i den store Strid: „Intet Vaaben, der smedes mod dig, skal du.“ (Esajas 54: 17) Jesus Kristus vil vinde Sejr og naa det store Maal: at Jehovas Navn er æret og højt ophøjet.

(The Watchtower, 1. December 1933)

Den guddommelige Retfærdigheds Aabenbarelse

En af Guds Hovedegenskaber er Retfærdighed. Henvendt til Jehova siger Salmisten: „Retfærd og Ret er din Trones Grundvold.“ (Salme 89: 15) I sin store Visdom har Gud forud truffet sine Bestemmelser. Hans Retfærdighed maa udføre sin Del i Overensstemmelse med hans øvrige Grundegenskaber. Guds Lov maa være uforanderlig. Da den er uforanderlig, kan hans Skabninger have ubetinget Tillid til ham og tro, at han altid gør, nøjagtigt hvad han siger. Enhver Overtrædelse af Jehovas Lov maa efterfølges af den Straf, Retfærdigheden udmaaler. Det er Retfærdighedens Særret at se til, at Loven gennemføres. Naar Retfærdigheden lægges for Dagen, forherliger den derved Jehovas Navn og forøger hans Værdighed. Dersom Retfærdigheden ikke var blevet lagt for Dagen, vilde det have været umuligt for Gud at aabenbare sin Kærlighed til Mennesket i saa høj en Grad, som han nu har gjort det, idet han har sørget for dets Genløsning og efterfølgende Velsignelse. Den, der forstaaer, hvorledes Guds Retfærdighed virker, og hvorfor den blev lagt for Dagen, vil glæde sig. Den, der ikke kan forstaa og værdsætte alle Guds Egenskaber, kan umuligt ret forstaa Guds Godhed og inderlige Kærlighed

til Menneskene. Jehova er for god til at være uretfærdig. Han er for viis til at tage fejl, han er for kærlig til at være ubarmhjertig, og hans Magt bliver altid brugt paa en saadan Maade, at der til sidst kommer noget godt ud deraf.

Aabenbarelsen af Retfærdigheden er en af Strengene paa Guds Harpe; men vi maa lære den ret at kende for at kunne forstaa den Skønhed og Harmoni, den frembringer, naar den bruges sammen med de andre Strengene eller Lærdomme.

Det gode og det onde er to hinanden modstridende Principper. Det gode er den Lov, efter hvilken Gud altid handler. Det onde kommer kun frem, naar en af Jehovas Skabninger overtræder hans Lov. Gud skabte Mennesket som en Skabning, der var frit stillet i moralsk Henseende. Han tvang det ikke til at gøre eller ikke gøre visse Ting. Han lod Mennesket vide, at hvis det gjorde visse Ting, vilde det blive velsignet, og hvis det gjorde andre Ting i Modstrid med Guds Lov, vilde det blive straffet, og den Straf, der var fastsat, var Døden. Moder Eva blev bedraget af Satan, Djævelen, og derved forledt til at overtræde Guds Lov. Da Fader Adam saa, at hans Hustru og Medhjælp havde overtraadt Loven, og forstod, at hun maatte dø,